

20 Απριλίου, 1994

[ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΘΕΟΠΙΣΤΗ Σ. ΚΙΣΣΟΠΟΔΑ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΤΟΥ
ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ (ΑΡ. 1),

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 143/93)

Διοικητικό Δικονομικό Δίκαιο — Αίτηση για άδεια προσαγωγής μαρτυρίας — Κριτήριο για την παροχή άδειας, η σχετικότητα της μαρτυρίας προς τα επίδικα θέματα.

Διοικητικό Δικονομικό Δίκαιο — Αιτητικό προσφυγής — Αναθεωρητικός έλεγχος, περιορίζεται στα επίδικα θέματα — Δικονομικό αξίωμα "μη δικάζειν ultra petita" — Μεταγενέστερα γεγονότα από την έκδοση της επίδικης απόφασης, δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο του αναθεωρητικού ελέγχου.

5
10

Οι αιτητές με ενδιάμεση αίτησή τους, ζήτησαν τη άδεια του Δικαστηρίου για προσαγωγή μαρτυρίας, προς υποστήριξη του ισχυρισμού τους ότι η αποζημίωση για την απαλλοτρίωση του κτήματός τους δεν τους προσφέρθηκε κατά την χρονική προθεσμία που τάσσει ο Νόμος και ως εκ τούτου η προσβληθείσα απαλλοτρίωση ήταν άκυρη.

15

Ο δικηγόρος των καθ'ων η αίτηση, ισχυρίστηκε πως η προσαγωγή τέτοιας μαρτυρίας δεν μπόρεσε να γίνει δεκτή εφόσον τα γεγονότα των οποίων επιδιωκόταν η απόδειξη, ήταν μεταγενέστερα της επίδικης απόφασης.

20

Το Ανώτατο Δικαστήριο απορρίπτοντας την αίτηση, αποφάσισε ότι:

(1) Το κριτήριο για την παροχή άδειας για προσαγωγή μαρτυρίας εί-

25

5 να η σχετικότητα της προς τα επίδικα θέματα. Απόρριψη αίτησης για προσαγωγή μαρτυρίας, για το λόγο ότι ο ισχυρισμός που επιδιώκεται να αποδειχθεί, δεν συνιστά λόγο ακυρότητας, ουσιαστικά σημαίνει και εκ προοιμίου απόρριψή του κατ' ουσίαν.

- 5
10
15
20
- (2) Δεν είναι επιτρεπτό να εκφύγει ο αναθεωρητικός έλεγχος από το αντικείμενό του όπως αυτό προσδιορίζεται στην προσφυγή που ενεργοποιεί τη δικαιοδοσία του. Το Δικαστήριο κατά την άσκηση της αναθεωρητικής του δικαιοδοσίας δεσμεύεται από το δικονομικό αξίωμα “μη δικάζειν ultra petita”. Ο αναθεωρητικός έλεγχος πρέπει να περιοριστεί σε όσα αναφέρονται στο χρόνο της έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης. Οτιδήποτε το μεταγενέστερο, έστω και αν εμφανίζεται να επιδρά στην ισχύ του διατάγματος που εκδόθηκε, δεν μπορεί να είναι σχετικό ως προς το αν αυτό εκδόθηκε νόμιμα που είναι το διερευνούμενο ζήτημα. Το κατά πόσο, ως εκ των διατάξεων του Νόμου κατ' ευθείαν πλέον, ατόνησε η διαδικασία και εγκαταλείφθηκε η “σκοπούμενη απαλλοτριώση” είναι ζήτημα ασύνδετο προς το κύρος του διατάγματος κατά το χρόνο της έκδοσής του. Οι επιπτώσεις αυτής της “ατόνησης” ή “εγκατάλειψης” και ειδικά το αν επιβαλλόταν ορισμένη ενέργεια στην Απαλλοτριούσα Αρχή την οποία αρνείται ή παραλείπει να κάμει, μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο στα πλαίσια άλλης διαδικασίας.

25
30

Ενώ η παράλειψη της Απαλλοτριούσας Αρχής μπορεί πράγματι κατ' εφαρμογή του Νόμου να επιφέρει ατόνηση της διαδικασίας απαλλοτριώσης, αυτό δεν μπορεί να διακηρυχθεί σ' αυτή τη διαδικασία, αφού αντικείμενο του ελέγχου είναι μόνο η νομιμότητα της απόφασης για έκδοση του διατάγματος. Οι αιτητές επιδιώκουν την προσαγωγή μαρτυρίας, που είναι άσχετη προς το επίδικο ζήτημα.

Η αίτηση απορρίπτεται.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

- 35 *Νικολαΐδης v. Δημοκρατίας (Αρ. 1)(1993) 4 Α.Α.Δ. 609,*
Μιχαήλ Θεοδοσίου Λτδ v. Δήμου Λεμεσού (1993) 3 Α.Α.Δ. 25,
40 *Πρόεδρος της Δημοκρατίας v. Βουλής των Αντιπροσώπων (Αρ.3) (1993)*
3 Α.Α.Δ. 16,
Xiros v. Republic (1985) 3 C.L.R. 971,
Charalambous v. Republic (1989) 3 C.L.R. 655,

<i>Γεωργιάδη ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 3991,</i>	
<i>Ζαβρός ν. Δημοκρατίας (1989) 3 Α.Α.Δ. 106,</i>	
<i>Ιωσηφίδης ν. Γενικού Εισαγγελέως (1990) 3 Α.Α.Δ. 4599,</i>	5
<i>Λαζάρου ν. Αρχής Λιμένων Κύπρου (1993) 4 Α.Α.Δ. 1275,</i>	
<i>Νικολαΐδης κ.ά. ν. Δημοκρατίας (Αρ. 1)(1993) 4 Α.Α.Δ. 172,</i>	10
<i>Vassiliades v. Republic (1966) 3 C.L.R. 708,</i>	
<i>Markantonis v. Republic (1966) 3 C.L.R. 714,</i>	
<i>Injeianni a.o. v. Republic (1968) 3 C.L.R. 482,</i>	15
<i>Pavliou and Another v. Republic (1971) 3 C.L.R. 120,</i>	
<i>Papadopoulou a.o. v. Republic (1971) 3 C.L.R. 317,</i>	20
<i>HadjiMichael a.o. v. Republic (1973) 3 C.L.R. 176,</i>	
<i>HadjiMichael a.o. v. Republic (1972) 3 C.L.R. 246.</i>	
Αίτηση.	25
Αίτηση σε προσφυγή για άδεια προσαγωγής μαρτυρία προς τεκμηρίωση ισχυρισμών που κατά τους αιτητές συνιστούν λόγο ακύρωσης της προσβαλλόμενης απόφασης για απαλλοτρίωση κτημάτων τους στην Αγία Μαρίνα Ξυλιάτου.	30
<i>Χρ. Λειβαδιώτου, για τους Αιτητές.</i>	
<i>Γ. Παπαϊωάννου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση 1.</i>	35
<i>Ρ. Μιχαηλίδης, για τους Καθ' ων η αίτηση 2.</i>	
<i>Cur. adv. vult.</i>	40
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Υποβλήθηκε αίτηση για άδεια προσαγωγής μαρτυρίας προς τεκμηρίωση ισχυρισμών που κατά τους αιτητές συνιστούν λόγο ακύρωσης της προσβαλλόμενης απόφασης για απαλλοτρίωση κτημάτων τους στην Αγία Μαρίνα Ξυλιάτου. Οι	

καθ' ων η αίτηση ενίστανται προβάλλοντας ότι η μαρτυρία είναι άσχετη προς ο,τιδήποτε θα μπορούσε να αποτελέσει λόγο ακυρότητας όσο και αν προβάλλεται τέτοιος ισχυρισμός.

5 Το κριτήριο για την παροχή άδειας για προσαγωγή μαρτυρίας είναι η σχετικότητα της προς τα επίδικα θέματα. Απόρριψη αίτησης για προσαγωγή μαρτυρίας για το λόγο ότι ο ισχυρισμός που επιδιώκεται να αποδειχθεί δεν συνιστά λόγο ακυρότητας, ουσιαστικά σημαίνει και εκ προοιμίου απόρριψή του κατ' ουσίαν. Εξέτασα όμοιο
10 ζήτημα ως προς την έκταση των εξουσιών του Δικαστηρίου σ' αυτό το στάδιο στην υπόθεση *Χριστάκης Νικολαΐδης ν. Δημοκρατίας (Αρ. 1)* (1993) 4 Α.Α.Δ. 609. Επαναλαμβάνω εδώ το σχετικό απόσπασμα από την απόφαση εκείνη.

15 “Η εύκολη απάντηση θα μπορούσε να ήταν πως δεν υπεισέρχεται το Δικαστήριο στην ουσία των επίδικων θεμάτων και πως δεν προκαταλαμβάνει το βάσιμο των προβαλλόμενων λόγων ακυρότητας κατά την εξέταση των ενδιάμεσων ζητημάτων. Νομίζω, όμως, πως δεν είναι έτσι. Στη σχετικά πρόσφατη απόφαση *Κυπριακή Δημοκρατία ν. C. Kassinos Construction Ltd* (1990) 3
20 Α.Α.Δ. 3835 η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου είχε την ευκαιρία, κατά την επίλυση ζητήματος σχετικού προς τη δυνατότητα αποδοχής μαρτυρίας, να αναφερθεί στο ρόλο του Δικαστηρίου στη Διοικητική Δίκη. Εξηγήθηκε πως ο ρυθμιστικός αυτός ρόλος, σε θέματα διαδικασίας και απόδειξης, είναι διάφορος και ευρύτερος από αυτό που επιτρέπει το δικονομικό σύστημα που επικρατεί στην πολιτική δίκη. Υιοθετήθηκε στην υπόθεση εκείνη η παρατήρηση στη σελίδα 135 του Συγγράμματος του Γ. Παπαχατζή - Μελέται επί του Δικαίου των Διοικητικών Διαφορών πως “ο δικαστής, ουχι δ' οι διάδικοι, διευθύνει την έρευνα του
25 πραγματικού μέρους της υποθέσεως”, και, ακόμα, η υπόθεση *Andreas Malais and Others ν. Republic* (1965) 3 C.L.R. 572 στην οποία αποφασίστηκε πως, σε διαδικασίες αυτής της φύσης, το Δικαστήριο έχει την εξουσία και την ευθύνη της ρύθμισης της
30 προσαγωγής μαρτυρίας σύμφωνα με τις απαιτήσεις για δέουσα άσκηση της δικαιοδοσίας του δυνάμει του άρθρου 146 του Συντάγματος, ακριβώς λόγω της φύσης αυτής της δικαιοδοσίας.

40 Μαρτυρία που αποβλέπει στη θεμελίωση του πραγματικού υπόβαθρου λόγων ακυρότητας που βρίσκονται έξω από όσα το Δικαστήριο έχει εξουσία να ελέγξει, δεν είναι σχετική. Το ζητούμενο στη διοικητική δίκη είναι το κύρος της προσαλλόμενης διοικητικής πράξης ή απόφασης. Η υποβολή ισχυρισμών που δεν είναι δυνατό να συσχετισθούν προς αυτό το κύρος, δεν σημαίνει

και δέσμευση του Δικαστηρίου ως προς το τι είναι ή δεν είναι σχετικό προς την άσκηση της δικαιοδοσίας του δυνάμει του Άρθρου 146 του Συντάγματος. Αυτή η προσέγγιση βρίσκει, νομίζω, έρεισμα και στην απόφαση της Ολομέλειας στην υπόθεση **Νίκος Ζαβρός ν. Δημοκρατίας** (1989) 3 Α.Α.Δ. 106 στην οποία η αίτηση για προσαγωγή μαρτυρίας απορρίφθηκε μεταξύ άλλων και γιατί “εν-πάση περιπτώσει η μαρτυρία την οποία ο αιτητής επικαλείται είναι άσχετη με την υπόθεση γιατί δεν μπορεί να οδηγήσει στην ακύρωση της επίδικης πράξης...”.

Οι αιτητές επιδιώκουν την προσαγωγή μαρτυρίας για να αποδείξουν ότι δεν τους προσεφέρθη η “υπολογισθείσα αποζημίωσις” εντός δέκα μηνών από τη δημοσίευση της Γνωστοποίησης της Απαλλοτριώσεως. Με τον τρόπο αυτό, όπως υποστηρίζουν, θα στοιχειοθετηθεί λόγος ακυρότητας της προσβαλλόμενης απόφασης αφού, σύμφωνα με το άρθρο 7 του περί Αναγκαστικής Απαλλοτριώσεως Νόμου του 1962 (Νόμος 15/62), όπως τροποποιήθηκε με το Νόμο 84/88, σε περίπτωση τέτοιας παράλειψης “η επομένη της τοιαύτης Γνωστοποίησης διαδικασία ατονεί και η σκοπούμενη απαλλοτριώσις αναφορικώς προς την τοιαύτην ιδιοκτησίαν ή μέρος της ιδιοκτησίας λογίζεται ως εγκαταλειφθείσα”. Όπως πρότειναν οι αιτητές, δεν θα ήταν ορθό να επικυρωθεί το διάταγμα όταν γεγονότα που ήδη, όπως ισχυρίζονται, επεσυνέβησαν πριν την έκδοση της δικαστικής απόφασης δείχνουν πως απώλεσε την ισχύ του. Παρεμβάλλω πως δεν έχει εγερθεί θέμα συσχετισμού της διάταξης αυτής προς το Σύνταγμα και πως η απόφαση της Ολομέλειας στην υπόθεση **Μιχαήλ Θεοδοσίου Λίμιτεδ ν. Δήμος Λεμεσού** (1993) 3 Α.Α.Δ. 25 και στην **Πρόεδρος της Δημοκρατίας ν. Βουλής των Αντιπροσώπων (Αρ. 3)** (1993) 3 Α.Α.Δ. 16, αναφέρονται σε άλλες διατάξεις του Νόμου.

Ο κ. Παπαϊωάννου εκ μέρους των καθ' ων η αίτηση 1 (η αγόρευση του υιοθετήθηκε και από τους καθ' ων η αίτηση 2) εισηγήθηκε πως αφού κατά την πάγια νομολογία [παρέπεμψε ενδεικτικά στις υποθέσεις **Xiros ν. Republic** (1985) 3 C.L.R. 971, **Andreas Charalambous ν. Republic** (1989) 3 C.L.R. 655, **Γεωργία Κρίτου Γεωργιάδη ν. Κυπριακής Δημοκρατίας** (1990) 3 Α.Α.Δ. 3991 **Νίκος Ζαβρός ν. Δημοκρατίας** (ανωτέρω)* ο έλεγχος της νομιμότητας κάθε πράξης διενεργείται με βάση το νομικό και πραγματικό καθεστώς που ίσχυε κατά το χρόνο της έκδοσής της, δεν είναι επιτρεπτό να λαμβάνονται υπόψη γεγονότα μεταγενέστερα. Ο ισχυρισμός των αι-

* Βλ. Προσφυγή 779/87 της 26ης Ιανουαρίου 1989.

5 τητών θα μπορούσε να προωθηθεί είτε στο πλαίσιο νέας προσφυγής για ακύρωση άρνησης ή παράλειψης επιστροφής του ακινήτου είτε, ενδεχομένως, με αστική αγωγή για παράνομη επέμβαση στο ακίνητο ενόψει της κατ' ισχυρισμό απόκτησης της διαδικασίας απαλλοτριώ-

10 Ο κ. Παπαϊωάννου, προς τιμή του, δεν παρέλειψε να αναφερθεί και σε υπόθεση που δεν υποστήριζε την άποψή του. Έθεσε υπόψη μου την υπόθεση *Κώστας Ιωσηφίδης ν. Γενικού Εισαγγελέως* (1990) 3 Α.Α.Δ. 4599 στην οποία ο αδελφός Δικαστής Γ. Πογιατζής δέχθη-
15 κε ότι η διαπίστωση πως η Επιτάσσουσα Αρχή, μετά την έκδοση του διατάγματος επίταξης, κατά παράβαση του περι Επιτάξεως Ιδιοκτησίας Νόμου (Ν. 21/62) και κατ' επέκταση του άρθρου 23.8(δ) του Συντάγματος παρέλειψε να κάμει τα αναγκαία διαβήματα προς το σκοπό καθορισμού και πληρωμής εύλογης αποζημίωσης, καθιστά
20 την προσβαλλόμενη επίταξη αντισυνταγματική και άκυρη. Έκρινε ότι η προσφυγή έπρεπε να πετύχει όσο και αν δεν είχε καταδειχθεί λόγος ακυρότητας συναρτημένος προς την ίδια την προσβαλλόμενη απόφαση για την έκδοση του διατάγματος επίταξης.

25 Με όλο το σεβασμό, έχω οδηγηθεί σε διαφορετική κατάληξη. Δεν νομίζω ότι είναι επιτρεπτό να εκφύγει ο αναθεωρητικός έλεγχος από το αντικείμενό του όπως αυτό προσδιορίζεται στην προσφυγή που ενεργοποιεί τη δικαιοδοσία του. Στην υπόθεση *Λάζαρος Λαζάρου ν. Αρχής Λιμένων Κύπρου* (1993) 4 Α.Α.Δ. 1275 είχα δεχθεί συναφώς πως το Δικαστήριο κατά την άσκηση της αναθεωρητικής του δικαιοδοσίας δεσμεύεται από το δικονομικό αξίωμα "μή δικάζειν ultra petita". Αντικείμενο της παρούσας προσφυγής είναι "η απόφασις και/ή η πράξις των καθ'ων η αίτησις η οποία εδημοσιεύθη στην
30 Επίσημον Εφημερίδα της Δημοκρατίας Αρ. 2750 ημερομηνίας 20 Νοεμβρίου 1992 υπ. αρ. Διοικητικής Πράξεως 1903, δυνάμει της οποίας διετάχθη η απαλλοτριώσις των κτημάτων των Αιτητών". Η Γνωστοποίηση της απαλλοτριώσις δημοσιεύθηκε στις 13 Μαρτίου 1992. Όταν λήφθηκε η απόφαση για έκδοση του διατάγματος απαλλοτριώσις (5 Νοεμβρίου 1992) και όταν αυτή δημοσιεύθηκε (20 Νοεμβρίου 1992) δεν είχε ακόμα συμπληρωθεί η περίοδος των δέκα μηνών του Νόμου. Είναι σαφές ότι δεν εγείρεται με την προσφυγή ζήτημα σε σχέση με την ισχύ του διατάγματος εξ αιτίας της κατ' ισχυρισμό μη εμπρόθεσμης προσφοράς της αποζημίωσης. Αυτό προκύπτει από τη μοναδική θεραπεία όπως αυτή είναι διατυπωμένη, από
35 τα νομικά σημεία τα οποία επικαλούνται οι αιτητές και κυρίως από τα ίδια τα γεγονότα που παραθέτουν στην προσφυγή τους ως στηρίζοντα την υπόθεσή τους. Αναφέρονται όλα σε θέματα που άπτονται της έκδοσης της απόφασης. Πουθενά δεν γίνεται έστω νύξη

αναφορικά με την προσφορά της αποζημίωσης.

Ο αναθεωρητικός έλεγχος πρέπει να περιοριστεί σε όσα αναφέρονται στο χρόνο της έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης. Οτιδήποτε το μεταγενέστερο, έστω και αν εμφανίζεται να επιδρά στην ισχύ του διατάγματος που εκδόθηκε, δεν μπορεί να είναι σχετικό ως προς το αν αυτό εκδόθηκε νόμιμα που είναι το διερευνούμενο ζήτημα. Το κατά πόσο, ως εκ των διατάξεων του Νόμου κατ' ευθείαν πλέον, ατόνησε η διαδικασία και εγκαταλείφθηκε η "σκοπούμενη απαλλοτρίωση" είναι ζήτημα ασύνδετο προς το κύρος του διατάγματος κατά το χρόνο της έκδοσής του. Οι επιπτώσεις αυτής της "ατόνησης" ή "εγκατάλειψης" και ειδικά το αν επιβαλλόταν ορισμένη ενέργεια στην Απαλλοτριούσα Αρχή την οποία αρνείται ή παραλείπει να κάμει, μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο άλλης διαδικασίας. Το αποτέλεσμα από την εφαρμογή των συζητούμενων διατάξεων του Νόμου, δεν εξαρτάται καν από το κύρος της απόφασης για την έκδοση του διατάγματος απαλλοτρίωσης. Στην πραγματικότητα οι διατάξεις αυτές προϋποθέτουν την έκδοση εγκύρου διατάγματος απαλλοτρίωσης. Η αυτοτέλεια των ζητημάτων του κύρους της απόφασης για έκδοση διατάγματος απαλλοτρίωσης από τη μια και της κατ' ισχυρισμό μεταγενέστερης παράβασης του Νόμου και του Συντάγματος από την άλλη, τονίστηκε στην υπόθεση *Παντελάκης Νικολαΐδης και Άλλοι (Αρ. 1) v. Δημοκρατίας* (1993) 4 Α.Α.Δ. 172 που επίσης αφορούσε αίτηση για προσαγωγή μαρτυρίας.

Στην υπόθεση *Κώστας Ιωσηφίδης* (ανωτέρω) ερμηνεύθηκαν οι πρωτόδικες αποφάσεις στις υποθέσεις *Christakis Vassiliades v. Republic* (1966) 3 C.L.R. 708, *Andreas Markantonis v. Republic* (1966) 3 C.L.R. 714 ως έμμεση τουλάχιστον υιοθέτηση της άποψης ότι η μη συμμόρφωση της Επιτάσσουσας Αρχής με τη συνταγματική πρόνοια του άρθρου 23.8(δ) καθιστά την προσβαλλόμενη επίταξη αντισυνταγματική και άκυρη παρά το ότι η παράβαση εκδηλώνεται σε χρόνο μεταγενέστερο της δημοσίευσής της. Και στις δυο υποθέσεις εκδόθηκε προσωρινό διάταγμα που απαγόρευε τη λήψη μέτρων προς προώθηση της επίταξης επειδή, όπως αποφασίστηκε, αυτά τα μέτρα, θα έπρεπε να συνοδεύονται από ταυτόχρονα μέτρα για προσδιορισμό και ταχεία πληρωμή δίκαιης και εύλογης αποζημίωσης. Στο βαθμό που η έκδοση προσωρινού διατάγματος στις πιο πάνω υποθέσεις θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι σήμαινε και αναγνώριση δικαιοδοσίας για την διακήρυξη επελθούσας εκ των υστέρων αμερότητας όταν η προσφυγή έχει ως αντικείμενο το κύρος της απόφασης για την έκδοση του διατάγματος, ενόψει των όσων έχω αναφέρει, δεν με βρίσκει σύμφωνο. Το ζήτημα της μη πληρωμής της αποζημίωσης, μετά την έκδοση του διατάγματος, σε σχέση με τις πρόνοιες

του Νόμου και του Συντάγματος συζητήθηκε και στις υποθέσεις *Photini Injeianni and Another v. Republic* (1968) 3 C.L.R. 482, *Manolis Panteli Pavlou and Another v. Republic* (1971) 3 C.L.R. 120, *Photini M. Papadopoulou and Others v. Republic* (1971) 3 C.L.R. 317 *Koumis HjiMichael and Others v. Republic* (1973) 3 C.L.R. 176 στις οποίες όμως, όπως επισημάνθηκε στην υπόθεση *Κώστας Ιωσηφίδης* (ανωτέρω), οι αποφάσεις εκδόθηκαν για λόγο άλλο και ανεξάρτητα από αυτό. [Βλ. επίσης *Koumis HjiMichael and Others v. Republic* (1972) 3 C.L.R. 246].

10 Τελικά έχω την άποψη πως ενώ η παράλειψη της Απαλλοτριούσας Αρχής μπορεί πράγματι κατ' εφαρμογή του Νόμου να επιφέρει ατόνηση της διαδικασίας απαλλοτριώσης, αυτό δεν μπορεί να διακηρυχθεί σ' αυτή τη διαδικασία αφού αντικείμενο του ελέγχου είναι

15 μόνο η νομιμότητα της απόφασης για έκδοση του διατάγματος. Οι αιτητές επιδιώκουν την προσαγωγή μαρτυρίας που είναι άσχετη προς το επίδικο ζήτημα και η αίτησή τους απορρίπτεται.

Η αίτηση απορρίπτεται.